

НОВОРІЧНА НІЧ

Якби в п'ятнадцять років
я зустрів себе теперішнього,
то зацідив би в пах.

Підстава (Set It Up)

ВЕС

— Тут *повнісінько* народу.

— Я ж казав тобі, бро, — мовив Адам, запихаючи до рота жуйку й самовдоволено усміхаючись.

Ми прийшли на вечірку. З динаміків гриміла музика, і здавалося, що всі намагалися *перекричати* шум.

Я піднявся за Адамом і Ноа нагору до вітальні, де, схоже, зібралися всі, кого я знав зі школи. «От чорт». Люди були *скрізь*: сиділи на диванах, стояли тут і там, тож я миттю пошкодував, що вирішив вибратися з дому.

— Беннете!

З іншого краю кімнати до мене підбігла Алекс і міцно обійняла.

— З Новим роком, Бенедетті, — мовив я, ковтаючи грудку в горлі й обіймаючи Алекс у відповідь.

— Ну як ти? — запитала вона, і я зненавидів її усмішку, коли вона відсторонилася. То була одна з тих її співчутливих

усмішок, ніби вона запитує, як я даю собі раду з тим, що моє життя перетворилося на лайно.

— Нормально, — відповів я, розриваючись між радістю, що мої друзі повернулися з коледжу («Вау, в мене знову є соціальне життя»), і певною відразою до спілкування.

Бо хоч усі й були привітні, я бачив, що їм мене шкода. Шкода через мого батька, через те, що я кинув коледж і більше не граю в бейсбол.

Я був до біса жалюгідний.

Відколи Ноа з Адамом повернулися з навчання, я щоразу відповідав *категоричним* «ні», коли вони намагалися кудись мене витягнути. Але чомусь саме в новорічну ніч я здався. Мабуть, святковий настрій зробив мене поступливішим, про що я зараз жалкував.

Бо все не так, як раніше.

Востаннє, коли я бачився із цими людьми, у нас усіх були грандіозні плани на майбутнє.

І... що ж, у *них* вони досі є.

А от я, навпаки, різко звернув зовсім в інший бік.

Коли помер батько (усього за два тижні після мого переїзду в кампус Каліфорнійського університету в Лос-Анджелесі), я поїхав додому на похорон і більше не повернувся, бо вирішив кинути навчання і все, що обіцяло мені майбутнє. *Ніби в мене був вибір*. Тепер, коли минуло кілька місяців після батькового серцевого нападу, я остаточно застряг на повній ставці в продуктивій крамниці та ще й підробляв водієм в убері. Життя збіса *чудове*.

— Давай сюди — Майкл грає в *Money Bet* на кухні, — гукнув Ноа, вказуючи рукою. — Тут капець як гучно.

Money Bet, нова улюблена забавка на вечірках, була, по суті, грою на спір, але з грошовими ставками. Її

вигадали хлопці, з якими я працював у крамниці. Коли я розповів про неї Адамові й Ноа, вони просто збожеволіли від захвату.

Я пішов за ними до кухні, узяв собі випивки і всівся за стіл.

— Ну нарешті, Беннете, — озвався Майкл з протилежного кінця столу, розтягуючи слова так, що одразу стало зрозуміло: він уже напідпитку. — Ти всі канікули просидів відлюдником.

Я зціпив зуби, почувши перші ноти старої пісні з альбому *Fearless*, що лунала в сусідній кімнаті. Ну *звісно*, на вечірці мала грати саме *ця* пісня. Стовідсотково в стилі мого нинішнього життя.

— Був зайнятий, — кинув я, підняв склянку й вихилив одним махом.

Я не те щоб *хотів* напиться, але й *не* намагався стримувати себе. Ми вже трохи розігрілися в Ноа вдома з його братом, тож у мене був непоганий старт.

— Ставлю п'ять баксів, що Беннет не докине звідси до кухонної мийки, — мовив Ноа, підсуваючи до мене порожню бляшанку й показуючи жестом на кухонну мийку.

— Приймаю, — відповів я і пожбував бляшанку в бік раковини.

Вона відскочила від стільниці та брязнула об підлогу.

— Ти просто невдаха, — кинув він, а я витягнув з кишень п'ятидоларову купюру й поклав перед ним.

— Усе одно краший за тебе.

— Джосс шойно приїхала, — сказав Ноа, прочитавши повідомлення на телефоні, — і привезла мені сендвіч з курятиною, оце кайф.

— Ставлю цей сендвіч з курятиною, що т...